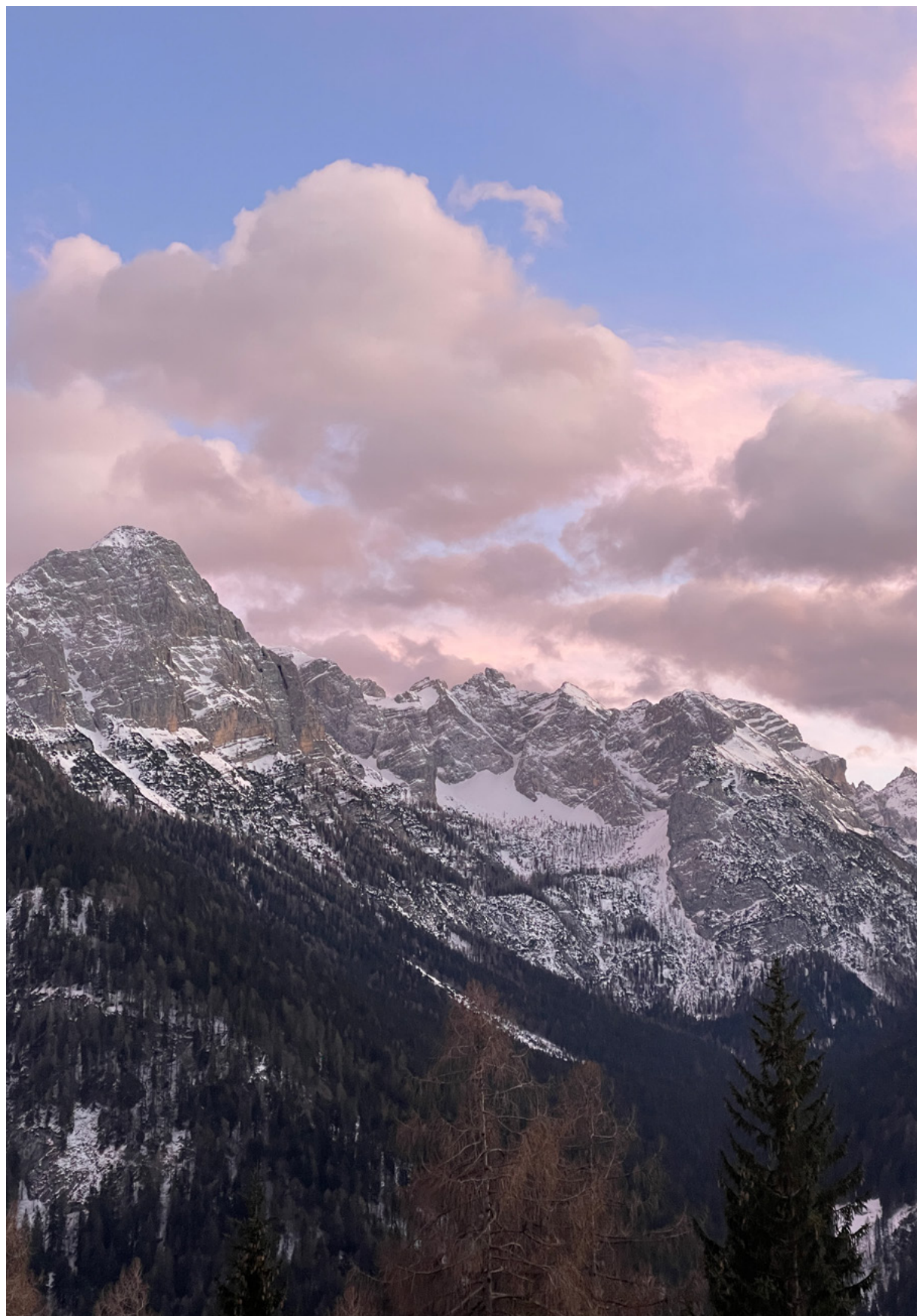

SEKMADIENIO
SATSANGAI

104 SAVAITĖS MINČIŲ,
TAPUSIOS DVEJAIS METAIS LAIŠKŲ

Italija, Alpės. Asmeninis archyvas.

Visi mes egzistencialistai ir gilūs filosofai savo gyvenimo. „Būti ar nebūti“ gali kilti tiek perkant naujus batus, tiek renkantis dvasinį kelią. Mus visada kažkur lydi klaustukai. O klausimai gyvenime būna kelių rūšių – kažko klausiamo arba tingėdami galvoti ir veikti patys, arba iš ego, noro pasirodyti, nukautuoti mandrumu, arba kai norime suprasti procesą ir ugdyti save, rinkdami informaciją.

Lobas,

Mokykloje mes kėlėme ranką, laukėme leidimo išsitioti, post factum – suaugę teisūs, o patys suaugę – išmokome niekada netrukdyti pašnekovo savo klausimais. Klausti tapo lygu abejoti, o dar blogiau – atsirado lygybės ženklas su „maištauti“. Klausti tapo lygu eiti prieš sistemą.

Mes visi savo gyvenimo ieškotojai, tik dažnai su prikastu liežuviu, arba agresyvūs maištautojai prieš „sistemą“ – klausti bile klausti ir grubiai reikalauti atsakymų. Bet koku atveju situacija ta pati – klausti lygu maištauti. Tik vieni maištauja, kiti maišto bijo.

Mūsų gyvenime milijonai durų, vedančių kažkur. Visas gyvenimas – durų varstymas: kažkur taikliai užėjai, kažkur gaunasi „atleiskite, ne ten pataikiau“. Kiekvienai savas raktas: kartais matai duris – raktas netinka, arba išvis nežinai, kaip jas atidaryti, nors visa širdimi jauti, jog tai būtent tos. O apie kai kurių durų egzistavimą nė nenutuokiame. Klausimas tėra būtinas gauti raktui ir žemėlapiui link reikalingų durų. Jeiti reikia pačiam.

Na ir viskas – nori užėti, klausk. Klausk, kad gautum tinkamą raktą, ir užaik. Jokių paslapčių, jokio draudimo – varstyk duris į sveikatą. Tad su klausimais viskas yra gerai, o savo santykį su klausimais kažkam reikėtų pakeisti.

O jei jau santykį pataisėte, tai yra kita paslaptis. Klausimai duoda raktus, tie raktai nėra konkretus veiksmas ar daiktas, ne instrukcija ir ne „taip“ ar „ne“. Juos nešioja ne konkretus žmogus. Jei duočiau jiems pavadinimus, man tai būtų Tiesos raktas, Laisvos valios raktas, Meilės raktas, Vidinės jėgos raktas ir Laisvės raktas. Tik klausdami suprantame, koks raktas mums reikalingas.

O pabaigai – niekada neklauskite, kai turite lūkestį norimam atsakymui. Niekada neklauskite, kai nenorite išgirsti tiesos. Niekada neklauskite, jei norite, kad nuspręstų už Jus. Niekada neklauskite, jei savo klausimu norite pasipuikuoti. Niekada neklauskite, jei norite atsakymo iš konkretaus žmogaus ir nenorite klausyti visumos. Niekada neklauskite tik iš mandagumo. Niekada neklauskite, jei Jums tai nesvarbu. Tuštybė – irgi raktas. Ji atrakina duris, tik iš ten ne visi grįžta.

Klauskite žvelgdami į platų dangų, neatsigręždami į konkretų žmogų, klauskite širdimi ir su noru pažinti – pažinti pirmiausia save. Klauskite garsiai ar tyliai – Dievas atgręš į Jus situaciją, įvykį, žmogų, knygą, dainą, mintį, jausmą – tai, kas neša Jums reikalingą raktą. Išmokite tikėjimo, jog Jūsų visada klausosi ir visada atsako. Juk kiekvienas Jūsų klausimas Dievui – dovana, nes reiškia, jog Jūs bundate ir pasiruošę nerti į savo dieviškos sąmonės gelmes.

Jums tereikia stebėti ženklus – jie visada yra. Tik čia kaip Betliejaus žvaigždė: kažkam tai tik krentanti kometa, kažkam – ženklas, jog atėjo Mesijas. Būkite tais trimis išminčiais savo gyvenime, žiūrėkite atviru žvilgsniu į dangų ir eikite kasdien per gyvenimą su tūkstančiais klausimų. Nes žingeidumas ir noras pažinti – ne suprasti, o pažinti – yra tai, dėl ko atėjote į šią planetą, vardu „Žemė“. Eikite paskui Jums asmeniškai pasiūstas Betliejaus žvaigždes – jos Jums šviečia jau dabar, tereikia pakelti žvilgsnį nuo žemės ir apsižvalgyti aplink.

Grįžau. Mano buto langas rodo medžius jau beveik visai be lapų, labai tikiuosi, jog greitai mano peizažinis langas paskęs snaigėse ir pasipils baltu horizontu. Žiūriu „Maticos“ visas dalis, jau nebežinau kelintą kartą gyvenime, ir skaitau Giovanni Papini „Kristaus istoriją“ per pertraukas tarp savo kino seansų. Gal kažkam tai kaip silkę pienu užsigerti, bet man – tobulas visako savaitgalio kokteilis.

Indija, Putapartis.
Asmeninis archyvas.

Melas - vergų ir šeimininkų religija,
Tiesa - laisvo žmogaus dvasia.
M. Gorkis

Monica Vulgaris (lot.),
o lietuviškai – Monika Paprastoji.

Žodžių žaismas, juokelis
parsivežtas iš Indijos. Šiandien,
regis, man labai tinka.

Lobas,

Žinau, jums smalsu, kaip gi ta Indija? Atsakysiu, kaip ir visada – atvažiuosite ir pamatysite. Indija valgoma ne ausimis ar akimis, ja reikia persismelkti. Pačiam ir asmeniškai.

O šiaip, ji kaip visada buvo verčianti iš koto, sugriovė ir sulipdė, kaip visada – paprastai, be pagražinimų. Dabar grįžau ir galvoju, kaip čia iš naujo mokytis eiti, valgyti ir ko ne – ir kvėpuoti. Kaip jau supratote, filmai ir knygos – tiesiog rehabilitacijai, silkė su pienu pagirioms lengvinti.

Apie ką pagirios? Apie tiesą. Senstu aš, matyt, darausi pikta ir nepakanti melui. Ne, nepagalvokite, ne žmonėms, o tam pačiam parazituojančiam mechanizmui mūsų viduje. Indija dar kartą mane bloškė į pasaulį, kuriame pagalvojau, kiek metų galima sutaupyti, sakant sau tiesą. Ne kažkam, o sau.

Kiek mūsų kūnui reiktų su mumis mažiau vargti, jei tik klausytume, kai jis sako mums tiesą. Kokia visai kita būtų mūsų gyvenimo kokybė.

Skausmas visada, koks jis bebūtų, yra apie tai, ko laikomės įsikabinę ir nenorime paleisti. Keistas irgi skauda tik tada, kai baisu paleisti tai, kas pokyčiui trukdo. Skausmas tėra tik signalas. Kompensacinis mechanizmas melui. Juk balansas turi būti.

Vis galvoju – visa mūsų visuomenė statosi ant moralinių normų, o rezultate – visi tokie mes melagiai, iki ausų pelkėje. Apsimelavę sau, kad nė patys krašto nematome. Žodžiu, pienas su silke man į naudą.

Myliu jus visus be galo be krašto, taip skaudu tos Pinokio nosys, taip norisi jas atkrapštyti, bet visi bijo skausmo. Tad aš tiesiog palieku jums mažas užuominas pamąstymams:

- 1. DEPRESIJA – laikas pasireikšti. Aš pykstu ant savęs, nes neišreiškiu nuosavos valios.
- 2. NERIMAS – laikas pabusti ir išgirsti savo poreikius.
- 3. PAVYDAS – laikas šioms savybėms. Turiu šito išmokti.
- 4. PYKTIS – laikas prisiimti atsakomybę už tai, kas vyksta, ir nubrėžti ribas.
- 5. GĖDA – laikas nebeleisti kitiems apibrėžti, kas aš esu.
- 6. KALTĖ – laikas nebeleisti kitiems spręsti, ką turiu daryti.
- 7. NUSIVYLIMAS – laikas nebevertinti savęs bandymų ir pastangų kiekiu.
- 8. NEMIGA – laikas naujam fundamentui. Keisti esminius vidinius įsitikinimus, jie labai prieštaraujantys vienas kitam.
- 9. Ir paskutinis – SKAUSMAS, emocinis, dvasinis, fizinis, nesvarbu – atėjo laikas paleisti melą.

Tai tiek. Tokia ta paprasta tiesa, kurią pasakoja mūsų savijauta. Beliko pasakyti sau tiesą – kūnui bus lengviau, o jūs numesite toną svorio ir gal net paskraidysite kaip iš naujo gimę. Tokia ta mano Indija – paprasta iki nuogumo. Ir tik dar stipriau mane pakurstanti sakyti tiesą sau ir gyventi iš tikrųjų, o ne kaip atrodo ar norėtusi, kad būtų, o taip, kaip yra.

Aš jus visus labai myliu, mano Pinokiai!
Nepamirškite – Pinokis pabaigoje rado lobį ir tikro žmogaus gyvenimą!